

MUZEJSKA ENOTA ŽIROVNICA

NOVICE IZ ŽIROVNIŠKE ENOTE MUZEJA JESENICE

PROGRAM

Januarja letos je uradno začela z delom dislocirana enota Muzeja Jesenice v Žirovnici, ki združuje Finžgarjevo hišo v Doslovčah, Prešernovo hišo v Vrbi in spominsko zbirko o življenju in delu Matije Čopa v Žirovnici. Sedež enote je v Čopovi hiši v Žirovnici, kjer imata svojo pisarno vodja omenjene dislocirane enote, kustosinja zgodovinarica Natalija Štular (801-503) in vodič po muzejski zbirki Karel Žemva. Oskrbnik Prešernove hiše v Vrbi je Silvo Mirtič (802-092), Finžgarjeve hiše v Doslovčah pa Mira Novak (802-168). Vse, ki bi nas radi spoznali, nam morda zaupali svoje spomine na pisatelje ali pa nam povedali kakšno zgodovinsko zanimivost kraja Vas vabim, da nas obiščete.

Hiše so odprte vsak dan razen ponedeljka od 9. - 16. ure, v sobotah in nedeljah pa od 10. - 16. ure. Čopova hiša je ob koncu tedna zaprta.

Poleg že tradicionalnih spominskih slovesnosti, ki jih vsako leto priredimo v Vrbi in Doslovčah, smo v letošnji program vnesli nekaj novosti za katere želimo, da postanejo tradicionalne. Pripravljamo še dva projekta s katerima bomo dopolnili zbirko v Prešernovi hiši in popestrili ogled poti kulturne dediščine.

Tako pripravljamo niz muzejskih večerov, ki bodo vsako tretjo sredo v mesecu v Čopovi spominski hiši v Žirovnici. Tematsko bodo vezani na ljudi, zgodovinske, etnološke, kulturne in druge zanimivosti desetih vasi pod Stolom. Ker pa letos praznujemo 200-letnico Prešernovega rojstva, smo za rdečo nit letošnjih muzejskih večerov izbrali pesnika dr. Franceta Prešerna in teme, ki so bile in so na kakršenkoli način povezane z njegovim življenjem in delom. Vsebinsko si sledijo takole: **Priznani slovenski pesniki in njihov odnos do Prešerna, Pokrajina Vrbe in Dežele v luči Prešernove poezije, Luka Knafelj, Flora Dežele s**

poudarkom na zdravilnih zeliščih, Noša in plesi Prešernove dobe (19. stoletje), Viktor Jesenik – avtoportret. O izvajalcih in kratki vsebini večera vas bomo obveščali sproti.

Že dve leti poteka delo na prenovi razstave v Prešernovi rojstni hiši. Avtorja nove razstave, ki bo otvorena 3.12.2000 sta kustosinja Zdenk Torkar Tahir in prof. Milan Kristan. Poleg razstave bosta kot učna pripomočka izšla tudi plakat in zloženka o Francetu Prešernu. Istočasno pripravljamo gradivo za izdelavo multivizije o poti kulturne dediščine s katero bi obiskovalce v najkrajšem času popeljali po vseh štirih spominskih hišah in jim predstavili tudi druge zanimivosti na poti kulturne dediščine. Avtorja sta prof. Milan Kristan in kustosinja Natalija Štular.

POROČILO

Tudi letos smo na kulturni praznik pripravili spominsko slovesnost v Prešernovi rojstni hiši v Vrbi. V goste smo povabili prešernoslovca, akademika prof. dr. Janka Kosa, ki nam je povedal nekaj misli o veličini Prešernovega pesniškega jezika in glasbeno skupino Tantadruj, ki nam je polepšala program z zanimivimi uglasbitvami nekaterih Prešernovih pesmi ter Kulturno društvo France Prešeren z recitacijami pesmi O, Vrba in Zvezdogledom.

V januarju smo Čopovo spominsko zbirko v Žirovnici dopolnili s portretom Matije Čopa. Kopijo Langusovega portreta tega znanega slovenskega bibliotekarja, literarnega zgodovinarja in esteta je naslikal akademski slikar Jaka Torkar

UTRINKI

»Že kot otrok sem bil kojkokrat pri Prešernovem domu pri Ribiču v Vrbi. Tedaj me še ni mikal pesnik Prešeren. Saj o njem nisem vedel kaj drugega, razen kar mi je moj oče o njem pripovedoval, češ da je bil Ribičev dohtar hudo učena glava,

tako zelo učena, da je celo pesmi skladal. Nas otročaje sta zanimala le državna žrebca, mogočna konja pinegavske pasme, ki so jih imeli pri Ribičevih. Nadvse imenitno se nam je zdelo, če smo naleteli na deklo Veselko, ko je šla z okomatanim žrebcom iskat na polje kak naložen voz. Ta dekla je namreč oba žrebca vardevala in se tako sprijaznila z njima, da ju je na nitko otvezena lahko vodila kamor koli. Bila je prava možakarica, ki ni peš šla ob konju, ampak ga pogumno zajahala in so ji zato nagajivo pravili Ribčev dragonar.« Tako se je pisatelj Finžgar kot otrok zapomnil Ribčevega doma (F.S. Finžgar, Zbrano delo, knjiga št. 13, str. 262, DZS 1994). N.Š.

IZ VSEBINE

N.Š.
NOVICE IZ ŽIROVNIŠKE ENOTE
MUZEJA JESENICE
Stran 1

Ten Lipicer:
ODPRLI PRENOVLJENO
GLEDALIŠČE TONETA ČUFARJA
Stran 2

Janez Mušič:
LIKOVNE UPODOBITVE
PREŠERNA
Stran 3

- PROGRAM MUZEJA JESENICE
od februarja do marca 2000
- PROGRAM MDJ
od februarja do marca 2000
Stran 4

KRATEK PREGLED RAZVOJA GLEDALIŠKE DEJAVNOSTI IN GLEDALIŠKEGA HRAMA, NEKDANJEGA KREKOVEGA DOMA IN DANAŠNJEGA GLEDALIŠČA TONETA ČUFARJA

V četrtek 10. februarja 2000 so slovesno odprli obnovljeno dvorano Gledališča Tone Čufar. Slovesnosti sta se udeležila tudi predsednik Republike Slovenije MILAN KUČAN in minister za kulturo Republike Slovenije JOŽEF ŠKOLČ. Ob tej slovesnosti je odbor za obnovo in prenavo, ki ga je vodil Srečko Mlinarič, izdal priložnostno zbiranko, v kateri je novinar Teo Lipicer opisal razvoj današnjega gledališča.

V drugi polovici 19. stoletja, predvsem pa na prehodu v 20. stoletje so Jesenice doživele pomemben razvoj. Leta 1870 je bila zgrajena železniška proga od Ljubljane preko Jesenic do Trbiža in leta 1906 še bohinjska proga s predorom skozi Karavanke. Z ustanovitvijo Kranjske industrijske družbe, enega največjih podjetij tistega časa na Slovenskem, so bili zgrajeni novi obrati na Savi, kar je pomenilo začetek sodobnejšega železarstva. Razvoj je privabil nove priseljence in število prebivalcev se je v letih od 1890 do 1910 podvojilo. Nekdanja samostojna naselja Plavž, Murova in Jesenice ter Sava so se z novogradnjami postopno strnila v enotno naselje.

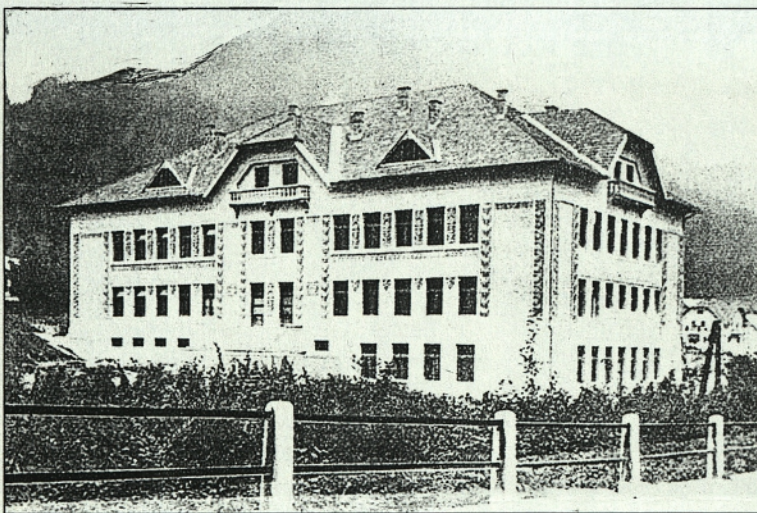
V to obdobje segajo začetki živahnejše kulturne dejavnosti. Že leta 1885 je bilo ustanovljeno Bralno in pevsko društvo ter leta 1897 še Katoliško delavsko društvo. Kasneje so ustanovili nova društva, ki so združevala ljudi različnih političnih prepričanj in so nosila različna imena – Enakost, Vzajemnost, Svoboda, Orli in Sokoli. Vsa pa so bila žarišče kulturnega razvoja in narodne zavesti in so kljubovala močnemu vplivu prisiljenih Nemcev, ki so bili zaposleni predvsem v železarni.

Znan je podatek, da je po prvi svetovni vojni na Jesenicah delovalo kar okoli osemdeset društev, ki so jih kronisti razdelili na prosvetna, gledališka, pevska, godbena, telovadna in planinska, ki so tudi kulturno delovala. Še posebej je bila bogata gledališka dejavnost, saj je že iz leta 1910 znan podatek, da sodi Gledališko društvo na Jesenicah med najbolj delovne igralske družine na Slovenskem.

Društva so delovala na različnih krajih: »Pri Markotu«, v Ferjanovi gostilni, na Savi pa sta bila najbolj znana delavska domova »Pri Jelenu« in dom Orlov – »Črni konzum«. Prosvetorska stiska je v dvajsetih letih tega stoletja spodbudila gradnjo dveh novih pomembnih objektov – Sokolskega doma, sedanjega Partizana in Krekovega doma, danes Gledališča Toneta Čufarja.

V javnosti so se pojavljali zelo različni podatki o tem, kdaj se je začela gradnja in kdaj je bil Krekov dom dograjen. Pri pripravi te zbiranke pa sta bila pridobljena dva nova po-

datka, ki bosta zagotovo pomagala bodočim raziskovalcem zgodovine. Dom je bil projektiran in odobren za gledališko dejavnost z aktom št. 1467/29 z dne 4. maja 1929, kar bi lahko pomenilo, da je bilo takrat izdano dovoljenje za gradnjo. V prilogi časopisa Slovenec, konec septembra leta 1930 je bila objavljena fotografija s pripisom, da je bil nov »Krekov prosvetni dom« na Jesenicah 8. septembra slovesno blagoslovljen. Dom je bil poimenovan po krščanskem socialistu Janezu Evangelistu Kreku. V njem je vse do druge svetovne vojne potekala živahna gledališka in kulturna dejavnost. Okupator je med drugo svetovno vojno v domu uredil skladišče, po osvoboditvi

Krekov dom leta 1930 (Ilustrirani Slovenec)

pa so se v njem skoraj dve leti zadrževali jugoslovanski vojaki.

Šele po letu 1947 je bil takratni Titov dom ponovno namenjen kulturi. Več kot dve desetletji se je po tem na Jesenicah govorilo o gradnji novega kulturnega doma, za katerega je bilo predlagano tudi nekaj lokacij. Zato je bilo ves čas denarja le za manjša dela in popravila.

Po podatkih Bojana Čebulja, dobrega poznavalca kulturnih razmer na Jesenicah, so bile leta 1948 kupljene zavese in prvi reflektorji, leta 1954 je bila delno obnovljena dvorana in tehnično nekaj bolje opremljen oder, leta 1962 pa so bili kupljeni novi stoli v dvorani, da ni bilo več motečega škripanja. Leta 1964 so bili v domu urejeni prostori za Radio, leta 1967 so obnovili fasado in ostrešje, leto za tem so delno obnovili elektroinstalacije

in uredili sanitarije. Leta 1970 je dom dobil centralno ogrevanje, leta 1982 so bili v dvorani nameščeni novi stoli in leta 1984 je bil obnovljen strop v dvorani.

Že v začetku sedemdesetih let so bili pripravljene načrti za prizidek, ki je bil leta 1985 tudi zgrajen. Za razliko od načrtov žal pred domom, tako da je bilo zakrito zanimivo pročelje doma. V prizidku so dobili prostore knjižnica, Radio Triglav, kino in gostinski lokal. Zastarel oder in nefunkcionalno zaoderje pa je še naprej čakalo na obnovo.

Pobudo za sedanja obnovitvena dela gledališča je novembra leta 1993 naslovil na Občino in Ministrstvo za kulturo Odbor Čufarjevih dnevo in julija naslednjega leta je bil v okviru priprav na praznovanje 50-letnice Gledališča »Tone Čufar« imenovan odbor, ki ga je vodil Srečko Mlinarič. Še isto leto je bil pripravljen program, ki je predvideval obnovo in prenavo odra in zaoderja, dela pa naj bi bila postopno opravljena v osmih letih.

Jeseniški Atelje za prostorsko planiranje je pripravil Predinvesticijsko študijo, Dominvest pa še Investicijski program, ki ga je 18. decembra leta 1995 potrdil Občinski svet Občine Jesenice.

Ker denar še ni bil zagotovljen, se je z deli začelo šele v začetku leta 1998. Potem pa se je 18. julija 1998 zaradi dotrajanosti in stalnega tresenja bližnje železniške proge, verjetno pa tudi zaradi potresa, porušil strop v dvorani. In tako je bilo treba pripraviti načrte tudi za obnovo dvorane.

V dveh letih, kolikor so trajala dela, je bila obnovljena dvorana in v njej nameščeni novi stoli, preurejeni prostori v zaoderju, sanitarije za nastopajoče in obiskovalce prireditvev, obnovljena streha in urejen dostop za invalide. Pomembna pridobitev so nove elektroinstalacije za potrebe razsvetljave, varnostne razsvetljave in javljanje požara ter instalacije za scensko razsvetljavo, odersko tehniko, avdio opremo, inspicientsko delovanje in interfonijo. Pri tem so bili upoštevani vsi varnostni predpisi.

Tako urejen oder omogoča izvedbo tudi zahtevnejših prireditvev domačih in tujih izvajalcev, vključevanje v TV programe ter simultano prevajanje. Z novimi vodovodnimi in elektro napeljavami je pridobila tudi neposredna okolica doma s parkiriščem vred.

Z naložbo v vrednosti 260 milijonov tolarjev je izpolnjeno več kot polovico programa, sprejetega leta 1995. Za prihodnje ostaja še nekaj nalog. Najnujnejše bo požarno varnostno povezati prostore knjižnice in godbe ter prostorov v prizidku in tako zagotoviti varnost celotnega kulturnega centra.

Teo Lipicer

LIKOVNE UPODOBITVE PREŠERNA

V četrtek, 7. februarja 2000 je bila v razstavnih prostorih Kosove graščine otvoritev razstave Prešernovih portretov tridesetih avtorjev (slikarjev, kiparjev in medaljerjev). Ob tej priložnosti je v prof. Janez Mušič napisal naslednje:

"Žal ne obstaja niti ena upodobitev pesnika Franceta Prešerna, za katero bi lahko z vso gotovostjo trdili, da je nastala še za časa njegovega življenja. Iz pričevanj sorodnikov in nekaterih drugih sodobnikov lahko ugotavljamo, da se je pesnik izogibal portretiranju. Zadnjo priložnost, da bi vendarle ohranili pravo podobo Prešernovega obraza, je zaman poskušal izkoristiti njegov prijatelj Franc Potočnik, ki je ponoči 8. februarja 1849 napisal slikarju Matevžu Langusu pismo, v katerem ga je rotil, naj takoj odpotuje v Kranj ter ubogega Petrarca v poslednji uri na mrtvaškem odru naslika. Na žalost Langus, ki je takrat slovel v Ljubljani kot najboljši domorodni slikar, njegovi prošnji ni ustregel. Precej splošno obžalovanje, da Slovenci niso imeli niti ene podobe svojega najuglednejšega pesnika, ki bi bila narejena ob času, ko je ta živel, je bila verjetno glavni povod, da se je leta 1850 tedanji ljubljanski slikar Franz Kurz Goldenstein brez posebnega naročila lotil slikanja pesnika Prešerna. Čeprav je umetnik naslikal obraz svojega prijatelja po spominu šele eno leto po njegovi smrti in štiri leta po njunem zadnjem srečanju, je ta slika za Slovence izjemno dragocena, saj je doslej edini znani likovni dokument, ki osvetljuje skrivnostno uganko, kakšna je bila resnična pesnikova telesna podoba. V naslednjih sto petdesetih letih je za Goldensteinom poskušala vrsta slikarjev in kiparjev v likovno obliko ujeti izginulo pesnikovo podobo. Upodabljali so ga najprej po spominu ali po pripovedovanju ter so si pri delu pomagali celo s fotografijami sorodnikov. Pozneje, ko so Prešernovi sodobniki pomrli, pa so pesnika upodabljali po domišljijiski predstavi, nastali na podlagi svojega razumevanja Prešernovih poezij. Tako danes predstavlja izjemno barvita galerija doslej znanih upodobitev hkrati tudi nadvse zanimiv prikaz zgodovinskega razvoja našega doživljanja Prešernovega pesniškega lika.

Goldensteinova slika Franceta Prešerna, ki jo je kmalu po njenem nastanku kupil Franc Potočnik in jo je imel od leta 1851 do okoli leta 1869 v varstvu Janez Bleiweis, pa v širši slovenski javnosti na žalost ni mogla

ustrezno zaživeti vse do leta 1900, ko jo je šele ob stoletnici pesnikovega rojstva njen tedanji lastnik Fran Levce prvič objavil v Prešernovem albumu in z dodanim Potočnikovim pismom izpričal njeno avtentičnost. Posebno v času, ko jo je imel pri sebi Bleiweis, je bila dostopna le redkim izbrancem. Med izbranimi si jo je lahko ogledal tudi kipar Franc Ksaver Zajec in po njej naredil prvi doprski kip Franceta Prešerna. Zajec je bil v tistem času že znan in preskušen portretist, vendar pesnika osebno ni poznal. Mavčno doprsje v nadnaravni velikosti je bilo narejeno za eno od živih slik v uprizoritvi Krsta pri Savici na odru deželnega gledališča v Ljubljani dne 2.12.1865.

Zaman pa sta Prešernovo sliko iskala založnik Otto Wagner in urednik Fran Levstik,

ko sta leta 1866 pripravljala prvo posmrtno izdajo Prešernovih poezij Pesmi Franceta Prešerna za Klasje. Neznani slikar diletant si je pri risanju pesnikovega portreta za to knjigo pomagal s fotografijo sestre Katre, ustnimi opisi takrat še živečih pesnikovih znancev, za model pa mu je menda bil tudi bratranec Anton Svetina. Po tej, t.i. Wagnerjevi podobi so se zgledovali mnogi kasnejši slikarji in po njej so si Slovenci predstavljali pesnika vse do leta 1900, do Levčeve objave Goldensteinove podobe.

Od kasnejših upodobitev v 19. stoletju velja omeniti vsaj celopostavne kipe pesnika Prešerna, ki jih je proti koncu leta 1870 začel serijsko izdelovati Franc Ksaver Zajec, podobe Franca Pustovrha (pred 1876), Josefa Mukafovskega, Ignaca Fignerja (1879), Tomaža Hrnčiča (1891) in še posebno Prešer-

novo doprsje iz kararskega marmorja kiparja Alojzija Gangla (1895).

Število upodobitev Franceta Prešerna je zlasti naraslo konec 19. stoletja, ko so se Slovenci pospešeno pripravljali na slovesno praznovanje stoletnice pesnikovega rojstva. Njegova podoba se je začela pojavljati na narodnih vizitkah in od 1896 tudi na razglednicah. Pomembna spodbuda za kiparje je bilo tudi prizadevanje za osrednji spomenik pesniku Francetu Prešernu v Ljubljani. Natečaja se je udeležilo šest uglednih kiparjev, nagrajen pa je bil osnutek kipa Ivana Zajca. Spomenik so odkrili 10. 9. 1905. leta. Iz leta 1900 so posebne pozornosti vredne upodobitve slikarjev Ivana Groharja in Ivana Vavpotiča, kiparja Alojzija Repiča in portreti neznanih avtorjev, ki jih hranijo na Magistratu v Ljubljani, v Študijski knjižnici v Novem mestu, v gostilni Kaprol v Sodražici idr. Tem so v naslednjih letih sledile upodobitve Alojzija Šubica (1902), Saše Šantla (1905), Maksima Gasparija (1905, 1907), Antona Čeha (1908), Antona Severja (1909), Antona Koželja (1912), Lojzeta Dolinarja (1914) in drugih.

V obdobju med obema vojnama so Prešernovo ikonografijo pomembno zaznamovali Maksim Gaspari, Božidar Jakac, Hinko Smrekar, Elko Justin, ob njih pa še Ivan Vavpotič, Ivan Čargo, Nikolaj Pirnat, France Gorše, Viktor Cotič, Ksenija Prunkova, Rajko Šubic, Stane Dremelj idr. V tem času sta spodbudno vplivala na likovne ustvarjalce zlasti France Kidrič, ki je leta 1935 pripravljal svoje obsežno delo o Prešernu in kasneje še Prešernov album, ter Miha Maleš, ki je bil leta 1940 pobudnik ilustriranih izdaj Prešernovih pesmi.

Kontinuiteta pesnikovih upodobitev med drugo svetovno vojno ni bila popolnoma prekinjena (Avgust Černigoj, Hinko Smrekar, Janez Vidic, Stane Dremelj, France Mihelič). Po vojni so se Jakcu, Gaspariju, Dremelju pridružili med drugimi Čoro Škodlar, Boris Kalin, Frančišek Smerdu, Vladimir Štoviček, tem pa od šestdesetih let naprej še Milan Batista, Franc Anžel, Ive Šubic, Tomaž Kržišnik, Tone Demšar, Drago Tršar, Borut Pečar, Vladimir Lakovič, Albin Ambrožič, Rudolf Španzel, Pavel Pirih, Marjan Belec, Andrej Dolinar, Stane Kolman in še mnogi drugi.

Popolnega seznama vseh likovnih ustvarjalcev, ki so v sto petdesetih letih tako ali drugače upodobili našega največjega pesnika Franceta Prešerna, verjetno še dolgo ne bo mogoče narediti. Vsekakor pa je zelo razveseljivo dejstvo, da ostaja Prešernov pesniški lik še naprej skrivnostno vznemirljiv in nenehno vabljiv za upodabljanje tudi pri novih generacijah naših likovnih umetnikov."

PROGRAM
MUZEJA JESENICE
FEBRUAR - MAREC 2000
KOSOVA GRAŠČINA
Titova 64, Jesenice

☞ Od 7. 2. do 3. 3. 2000
RAZSTAVA

LIKOVNE
UPODOBITVE
PREŠERNA

V ponedeljek 7. februarja 2000 je bila na predvečer slovenskega kulturnega praznika odprta razstava 43 Prešernovih portretov.

Razstava je odprta od torka do petka od 10. do 12. ure in od 16. do 18. ure in ob sobotah od 10. do 12. ure. Ob nedeljah in ponedeljkih je razstava zaprta.

☞ V četrtek 17. 2. 2000
(1. nadstropje)
OTVORITEV RAZSTAVE in
MUZEJSKI VEČER

PETER POKORN
IZROČILO

V četrtek 17. februarja 2000 bo otvoritev razstave fotografa PETRA POKORNA z naslovom IZROČILO. Po otvoritvi bo avtor na diapozitivih predstavil svoja dela na muzejskem večeru.

Razstava je odprta od torka do petka od 10. do 12. ure in od 16. do 18. ure in ob sobotah od 10. do 12. ure. Ob nedeljah in ponedeljkih je razstava zaprta.

LIZNJEKOVA DOMAČIJA
V KRANJSKI GORI

☞ Do aprila 2000
RAZSTAVA

OD TRIGLAVA DO
TREH VRHOV SVETA Z
ALEJEM KUNAVERJEM

Dokumentarno - zgodovinska razstava, ki jo je pripravil Muzej Jesenice, bo na ogled do aprila 2000 v Liznjekovi domačiji.

Odprto: od 10. - 17. ure (od torka do petka), od 10. - 16. ure (ob sobotah in nedeljah), ob ponedeljkih zaprta.

ČOPOVA SPOMINSKA
HIŠA v Žirovnici

☞ Sreda, 16. februarja 2000
ob 18. uri
MUZEJSKI LITERARNI VEČER

ODNOS DO
PREŠERNOVE POEZIJE
DANES

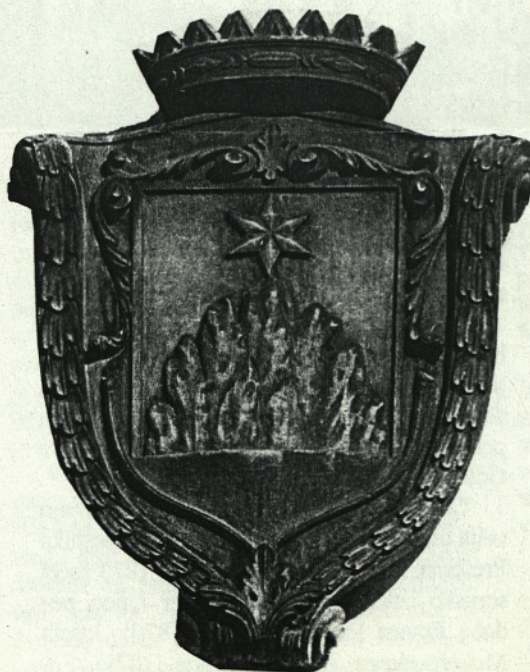
V sredo 16. februarja 2000 ob 18. uri bo prvi muzejski literarni večer v Čopovi spominski hiši v Žirovnici. Z nami bodo znani slovenski pesniki in pesnice: MILAN JESIH, TONE KUNTER, NEŽA MAURER, BRANE SE-NEGAČNIK, MAJA VIDMAR, DANE ZAJC, CIRIL ZLOBEC in UROŠ ZUPAN.

Večer s pogovori na temo: *Kakšen odnos do Prešernove poezije so imeli in kako kot literarni ustvarjalci doživljajo Prešerna danes?* bo vodil kulturni kritik JOŽE HUDEČEK.

☞ V četrtek 9. 3. 2000 ob 18.
uri: OTVORITEV RAZSTAVE

SLIKARSKA RAZSTAVA
JANEZA HAFNERJA

V četrtek, 9. marca 2000 bo ob 18. uri otvoritev likovne razstave akademskega slikarja JANEZA HAFNERJA iz Škofje Loke.

PROGRAM
MUZEJSKEGA DRUŠTVA
FEBRUAR - MAREC 2000
KOSOVA GRAŠČINA
Titova 64, Jesenice
(2. nadstropje)

☞ V ČETRTEK, 17. 2. 2000
ob 18. uri, MUZEJSKI VEČER

TOMAŽ BUTKOVIČ
BOHINJ 1914-1918
MED FRONTO IN ZALEDJEM

Mag. Tomaž Butkovič je ob koncu prejšnjega leta izdal zanimivo knjigo o dogodkih v Bohinju med prvo svetovno vojno. Knjigo v kateri je kar 252 fotografij, bo avtor predstavil z diapozitivi. Na predstavitvi bo moč knjigo kupiti po znižani ceni.

☞ V ČETRTEK, 21. 3. 2000
ob 18. uri, MUZEJSKI VEČER

GORENJSKA
1900-2000

Muzejski večer bo posvečen občinskemu prazniku Jesenic. Predstavili se bodo avtorji prispevkov v obsežni knjigi "gorenjske samozavesti" Gorenjska 2000, ki je izšla konec leta 1999.

VLJUDNO VABLJENI!

NAŠE NOVICE
Od Vrbe do Planice

Ustanovitelj in izdajatelj Muzejsko društvo Jesenice.
Urejuje TONE KONOBELJ.

NAŠE NOVICE so nadaljevanje DRUŠTVENEGA ČASOPISA (1991-1992) in MUZEJSKEGA ČASOPISA (1993-1999).

Naslov: NAŠE NOVICE, 4270 Jesenice, P.P. 138
Žiro račun MDJ: GB 51530-678-50064.

Naklada: 300 izvodov.

Cena: za člane MDJ brezplačno.

Časopis je vpisan v evidenco javnih glasil pod zaporedno številko 1588.